

Sygn. akt II W 463/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogumiła Dzieciołowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Bajerska

Przy udziale –

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 listopada 2022 r. i 14 lutego 2023 r. sprawy z wniosku o ukaranie Komendanta Miejskiego Policji w G. przeciwko

S. D., s. E. i D. z d. K., ur. (...)

w G., PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

w dniu 07.01.2022 r. około godz. 18:00 w G. przy ul. (...) na stacji paliw C. K. nie stosował się do wydawanych przez policjantów poleceń, wbrew obowiązkowi nie okazał dokumentu tożsamości, **tj. o wykroczenie z art. 65a kw i art. 65 § 2 kw**

o r z e k a :

1. obwinionego **S. D.** w ramach zarzuconych mu zachowań uznaje za winnego tego, że w dniu 7 stycznia 2022 r. około godz. 18:00 w G. przy ul. (...) na stacji paliw C. K. nie stosował się do wydawanych przez funkcjonariuszy Policji poleceń okazania dowodu osobistego i nieoddalania się z miejsca legitymowania w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia, czym istotnie utrudnił wykonanie czynności służbowych przez funkcjonariuszy Policji, tj. wykroczenia z art. 65a kw i za to na podstawie art. 65a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 200 zł (dwieście złotych) grzywny;

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

Sygn. akt II W 463/22

UZASADNIENIE

W dniu 7 stycznia 2022 r. ok. godz. 18:00 S. D. udał się do sklepu na stację paliw C. K. przy ul. (...) w G., by kupić wodę mineralną. Przebywając wewnątrz sklepu (...) nie zasłaniał ust i nosa.

/dowody: wyjaśnienia obwinionego – k. 7, 59v, zapis monitoringu – k. 11, zeznania M. W. – k. 19 – 20, 66v – 67, zeznania D. P. – k. 22 – 23v, 67 – 67./

W tym czasie radiowozem na stację paliw przyjechali funkcjonariusze Policji M. W. i D. P., którzy przeprowadzali kontrolę pod kątem przestrzegania na stacji paliw obostrzeń związanych z pandemią covid-19. Kierowcą radiowozu był M. W..

/dowody: wyjaśnienia obwinionego - k. 7, 59v, zeznania świadka M. W. - k. 19 - 20, 66v - 67, zeznania D. P. - 22 - 23, 67 - 67v, zapis monitoringu - k. 1./

Kiedy S. D. opuścił sklep, M. W. siedząc w radiowozie, zawołał go przez uchylone okno, by podszedł bliżej.

/dowody: zeznania świadka M. W. - k. 19 - 20, zeznania D. P. - 22 - 23, 67 - 67v, zapis monitoringu - k. 11/

S. D. zbliżył się do radiowozu, a M. W. poprosił go o okazanie dowodu osobistego w związku z ujawnieniem wykroczenia z art. 116 § 1a kw. Mężczyzna odparł, że nic nie zrobił i nie ma przy sobie żadnych dokumentów.

/dowody: zeznania świadka M. W. - k. 19 - 20, 66v - 67, zeznania D. P. - 22 - 23, zapis monitoringu - k. 11/

Następnie S. D. szybkim krokiem zaczął oddalać się od radiowozu w kierunku ul. (...). Wówczas funkcjonariusze Policji wysiedli z radiowozu i pobiegli za S. D.. S. D. został ujęty przez D. P.. Zaraz potem do mężczyzny dobiegł również M. W.. S. D. nadal nie poddawał się poleceniom funkcjonariuszy, wobec czego funkcjonariusze użyli wobec niego chwytów obezwładniających i doprowadzili go do radiowozu.

/dowody: wyjaśnienia obwinionego - k. 7 i 59v - częściowo, k. 67, zeznania świadka M. W. - k. 19 - 20, 66v - 67, zeznania D. P. - 22 - 23, zapis monitoringu - k. 11/

Przy radiowozie S. D. ostatecznie okazał dowód osobisty.

/dowody: wyjaśnienia obwinionego - k. 7, 59v, 67, zeznania świadka M. W. - k. 19 - 20, notatka urzędowa - k. 1/

W trakcie interwencji S. D. zwracał się do funkcjonariuszy m.in. słowami, że ich załatwi, zwolni.

/dowody: zeznania D. P. - k. 67v, zeznania M. W. - k. notatka urzędowa - k. 1/

S. D. legitymuje się wykształceniem wyższym, jest wykładowcą, osiąga dochód w wysokości 2.500 zł, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie ma majątku.

/dane osobopoznawcze - k. 59./

S. D. we wniesionym wniosku o ukaranie został obwiniony o wykroczenia z art. 116 § 1a kw, 65a kw, 65 § 2 kw. Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II W 194/22 odmówiono wszczęcia postępowania o czyn z art. 116 § 1a kw, albowiem w tym czasie zarzucone zachowanie polegające na niestosowaniu się do obowiązku zakrywania ust i nosa nie stanowiło już wykroczenia.

/postanowienie - k. 30./

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom **S. D.** w ograniczonym zakresie, tj. w tej części, w jakim potwierdził, iż na stacji paliw nie zasłaniał ust i nosa, a nadto iż zaczął uciekać z miejsca, gdzie funkcjonariusze Policji podjęli wobec niego czynności, bowiem w tym zakresie były zbieżne z zeznaniami świadków M. W. i D. P., jak również nagraniami z monitoringu stacji paliw. Sąd dał wiarę również obwinionemu w zakresie, w jakim wskazywał, iż ostatecznie okazał funkcjonariuszom dowód tożsamości, bowiem w tym zakresie znalazły potwierdzenie w zeznaniach wskazanych świadków i notatce urzędowej.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom obwinionego **S. D.** co do przyczyn jego zachowania, tj. jakoby funkcjonariusze Policji byli pod wpływem narkotyków i zachowywali się wobec niego agresywnie, w tym w szczególności by kierowca radiowozu uderzył obwinionego drzwiami, zaś drugi z policjantów w czasie pościgu przeładował broń, bowiem były całkowicie sprzeczne ze spójnymi i wzajemnie się uzupełniającymi zeznaniami M. W. i D. P., a także zapisem monitoringu. Zauważyć należało, iż podczas odtwarzania na rozprawie monitoringu sam obwiniony przyznał, iż nie doszło do uderzenia go drzwiami radiowozu. Z zapisu monitoringu nie wynikało również, by któryś

z policjantów wyciągnął broń, zaś moment poprzedzający ujęcie obwinionego został również zarejestrowany. Zaznaczyć należało, iż opisując pierwotnie uderzenie drzwiami, obwiniony czynił to szczegółowo, wskazując iż było „takie dynamiczne, jakby to mieli przetrenowane”. W sytuacji zaś, gdy z zapisu monitoringu jasno wynikało, że taka sytuacja nie miała miejsca, to również pozostałe wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim pomawiał funkcjonariuszy o określone zachowania, w tym znajdowanie się w stanie po użyciu narkotyków, szczegółowo opisując symptomy tego stanu, wzbudziły daleko idące wątpliwości sądu, skutkujące uznaniem ich za niewiarygodne.

Sąd nadał walor wiarygodności zeznaniom funkcjonariuszy Policji **M. W. i D. P.**, albowiem były jasne, logiczne, wewnętrznie spójne

i wzajemnie ze sobą korespondowały, a nadto znalazły pełne potwierdzenie w nagraniach z kamer monitoringu stacji paliw.

Sąd nie miał żadnych podstaw, by kwestionować autentyczność dowodu w postaci zapisów video z kamer monitoringu stacji paliw (k. 11).

W ocenie sądu treść notatki urzędowej z dnia 7 stycznia 2022 r. pozostawała co do zasady spójna z zeznaniami przesłuchanych funkcjonariuszy Policji.

S. D. został obwiniony o to, że w dniu 07.01.2022 r. około godz. 18:00 w G. przy ul. (...) na stacji paliw C. K. nie stosował się do wydawanych przez policjantów poleceń, wbrew obowiązkowi nie okazał dokumentu tożsamości, tj. o wykroczenie z art. 65a kw i z art. 65 § 2 kw.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż wbrew twierdzeniom obwinionego podjęte przez funkcjonariuszy Policji czynności zmierzające do legitymowania obwinionego

w związku z ujawnieniem zachowania polegającego na niestosowaniu się do nakazu zasłaniania ust i nosa nie były bezprawne. Wbrew przekonaniu obwinionego treść postanowienia sędziego z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II W 194/22 bynajmniej nie potwierdzała jego stanowiska w tym zakresie. Owo postanowienie zostało wydane z zastosowaniem reguły z art. 2 § 1 kw, który przewiduje iż jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia wykroczenia, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Zauważyć należało, iż w dniu 7 stycznia 2022 r. obowiązywało Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2021 r., poz. 861 ze zm.). Wskazane rozporządzenie zostało zastąpione Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lutego 2022 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. z 2022, poz. 473). Wymienione akty prawne przewidywały obowiązek zasłaniania ust i nosa na stacjach paliw. Jednakże zgodnie z § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 2022 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. z 2022 r. poz. 679) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lutego 2022 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii utraciło moc. W chwili orzekania zgodnie z § 7 przywołanego rozporządzenia nakazane było zakrywanie, przy pomocy maseczki, ust i nosa jedynie w budynkach, w których jest prowadzona działalność lecznicza, oraz w aptekach. Jednocześnie okoliczność, iż doszło do depenalizacji zachowania polegającego na niestosowaniu się do nakazu zasłaniania ust i nosa na stacjach paliw nie oznacza, iż podejmowane na podstawie uprzednio obowiązujących przepisów czynności w chwili gdy tego rodzaju nakazy obowiązywały, były bezprawne.

Dalej sąd zważył, iż niewątpliwie S. D. w zaistniałej sytuacji był zobligowany do podania funkcjonariuszom Policji wiadomości co do tożsamości własnej lub okazania dokumentu co do tych okoliczności. Tymczasem S. D. odmówił wykonania tego żądania i zaczął uciekać z miejsca, gdzie funkcjonariusze policji wykonywali czynności służbowe, nie stosując się do polecenia zatrzymania. Takie zachowanie skutkowało koniecznością podjęcia przez funkcjonariuszy pościgu pieszego i wobec dalszego negowania przez obwinionego zasadności poleceń wydawanych przez funkcjonariuszy, koniecznością siłowego doprowadzenia go w pobliże radiowozu. Sąd nie miał zatem

wątpliwości, iż zachowanie polegające na podjęciu próby ucieczki z miejsca czynności służbowych podjętych przez funkcjonariuszy Policji istotnie utrudniła ich przeprowadzenie.

W tej sytuacji sąd uznał obwinionego S. D. w ramach zarzuconych mu zachowań za winnego tego, że w dniu 7 stycznia 2022 r. około godz. 18:00 w G. przy ul. (...) na stacji paliw C. K. nie stosował się do wydawanych przez funkcjonariuszy Policji poleceń okazania dowodu osobistego i nieoddalania się z miejsca legitymowania w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia, czym istotnie utrudnił wykonanie czynności służbowych przez funkcjonariuszy Policji, tj. wykroczenia z art. 65a kw.

Sąd nie przypisał natomiast obwinionemu zarzuconego zachowania polegającego na nieokazaniu dokumentu tożsamości, bowiem ostatecznie obwiniony dopełnił tego obowiązku.

Wykroczenie z art. 65a kw zagrożone jest karą grzywny od 20 zł do 5.000 zł, karą ograniczenia wolności albo karą aresztu.

Jako okoliczności łagodzące sąd potraktował te dotyczące dotychczasowego trybu życia obwinionego. Sąd nie posiadał żadnych informacji o nieprawidłowym, sprzecznym z zasadami współżycia społecznego funkcjonowaniu obwinionego, zaś z jego relacji (której sąd nie kwestionował w tym zakresie) wynikało, iż prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje zawodowo i opiekuje się schorowaną matką.

Z kolei obciążająco na wymiar kary wpływały okoliczności dotyczące stopnia winy obwinionego. Obwiniony jako osoba z wyższym wykształceniem, pracująca jako wykładowca, winna wykazać ponadprzeciętne zrozumienie dla powinności określonego zachowania się

w sytuacji podjęcia wobec niego czynności służbowych przez funkcjonariuszy Policji.

Uwzględniając zatem wskazane okoliczności i biorąc pod uwagę dotychczasową niekaralność obwinionego sąd zdecydował o wymierzeniu kary najłagodniejszej rodzajowo, tj. kary grzywny. Wymierzając grzywnę sąd zobligowany jest wziąć pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Jednocześnie określając wysokość grzywny sąd uwzględnił, iż obwiniony ma stałe źródło dochodów w wysokości 2.500 zł miesięcznie i nie ma nikogo na utrzymaniu. W konsekwencji wążac wskazane okoliczności wpływające na wymiar kary i biorąc pod uwagę sytuację finansową obwinionego, sąd wymierzył mu karę 200 zł grzywny. Zdaniem sądu wymierzona kara uwzględnia stopień winy obwinionego, stopień społecznej szkodliwości wykroczenia przypisanego obwinionemu, a także uczyni zadość funkcji prewencyjnej (zarówno w wymiarze indywidualnym jak i ogólnym), wychowawczej i represyjnej.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 627 kpk. W szczególności sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustalając jej wysokość na podstawie art. 5 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Nadto sąd zasądził od obwinionego zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 120 zł na podstawie § 2 i § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2017, poz. 2467).